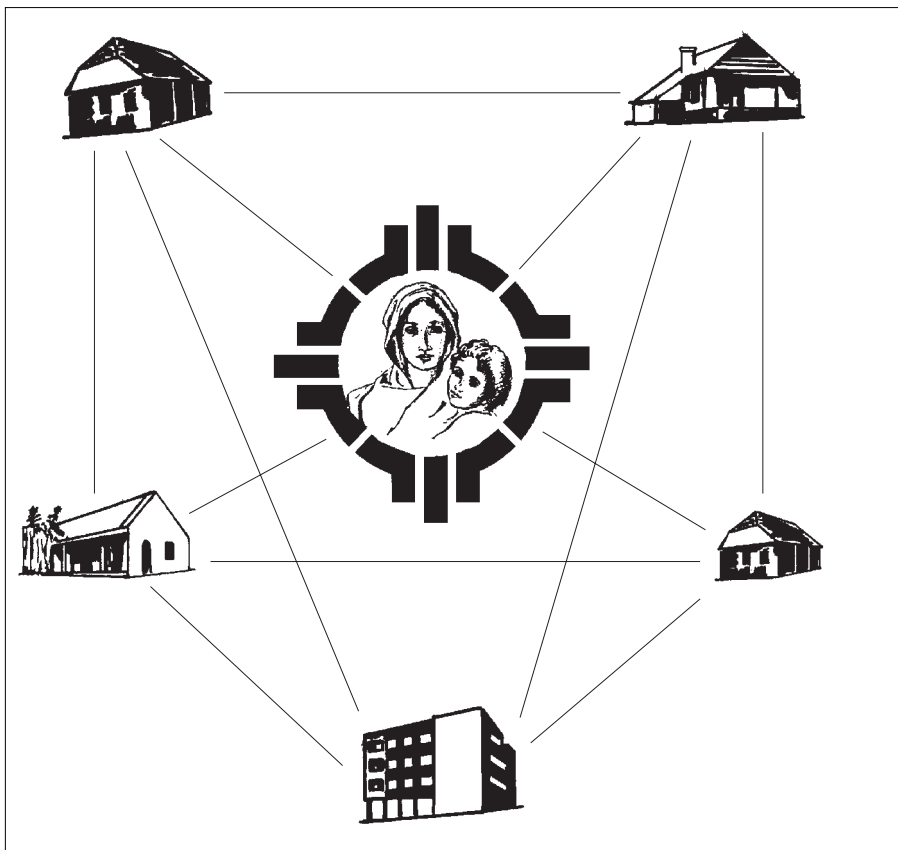

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1998. június, VIII. évf. 1. (21.) szám

...ÖRÖMMEL ÉS BÉKÉVEL...

OÁZIS

1998. június
VIII. évf. 1. (21.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja,
Katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:

Gódány Róbert és Rita
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/479-014

Tipográfia:
Palásthy Imre

Rajzok:
Pfitzner Tibor

Szerkesztették:
Abai Tibor és Zsuzsa
Endrédy István és Cecília
Ther Antal és Ágnes
Varga József és Kata
Vértesaljai János és Vali
Virágh Péter és Anna

KOPOGTATÓ

A kereszténység nem nyomasztó parancsok összessége, mint ahogyan a hitetlenek képzelik. Ellenkezőleg: sokkal inkább béke, öröm, szeretet, egyre újra megújuló élet. Ennek az örömnak a forrása a feltámadt Jézus. Ő maga hív, hogy benne új teremtmények legyünk, akik fölött nyitva áll az örökkévalóság.

XXIII. János pápa

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket. Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

Következő számunk témája:

...szolgálunk

Beküldési határidő: 1998. augusztus 15.

Az örömről

Egy lelkipásztor írja könyvében, hogy egyszer délutáni sétája alkalmával meglátott egy kisgyereket, aki a homokozóban játszott és közben szopta az ujját. Odament hozzá és megkérdezte tőle: „Milyen ízű az ujjad?” A kisfiú nem válaszolt. Az atya nem hagyta annyiban a dolgot és újra megkérdezte: „Milyen ízű az ujjad?” A kisfiú elgondolkodott, majd odanyújtotta neki: „Tessék, kóstold meg!” Ezt az érzést nem lehet elmesélni, nem lehet csak úgy meghallgatva belegondolni, ezt át kell élni a maga valóságában, vállalva az ezzel kapcsolatos esetleges kényelmetlenségeket is, a kis mazzatos praclival szembeni ellenállásunkat. Így vagyunk sokszor a nagy vágyainkkal is, ezért hiányzik manapság sok ember életéből az öröm.

Néhány hónapja figyelgetjük a környezetünkben, hogy hogyan és mi nek örülnek az emberek. Egy ismerős családban az anyuka mindig panaszkodik. Panaszodik a férjére, a gyerekekre, az anyósára, mindenre. Rossz és fárasztó ezt hallgatni. Talán az ő életéből valóban teljesen kiszorult az öröm?! Nemrég nálunk töltöttek néhány napot. Érdekes és szomorú volt látni, hogy bár lenne oka, mégsem tud örülni. Nem tud örülni, mert képtelen az áldozatvállalásra, a saját életének elvesztésére. Így aztán nem is hozhat százannyi termést, még egy pici örömet se. A férje nem tudott úgy mozdulni, hogy bele ne kötött volna, a gyerekeivel gyakran kiabált. Mikor nagyobbacska lányai társasjátékozni hívták, elküldte őket: „elég nagyok vagytok, hagyjatok már élni!” Az így „felszabaduló” idejében mesélte el, hogy mennyire fáradt, hogy nem bírja, és milyen rossz a család hangulata.

Az önzés, a kényelem, a lustaság mind-mind az öröm ellen dolgoznak. Ha valaki oda tudja adni a szabadságát a családjának, akkor rengeteg apró örömforrásra lel. Mert öröm egy kisfiút ölbevenni, dajkálni, elmondani neki egy-két mondókát, öröm egy pici lányt megetetni akkor is (vagy éppen azért), ha saját kis kanalával ott kotorászik a tányérban, öröm élvezni kis-kamasz gyerekeink szemének nyiladozását a világra, öröm hazavárni a férjet, öröm érezni, hogy nagy szükség van ránk — még akkor is, ha mindez nagyon fárasztó. Bátran imádkozzunk, hogy legyen szemünk észrevenni az apró örömet adó pillanatokat!

Egy volt kolléganőm nagyon ügyes ebben a kérdésben. Rengeteg időt szán a családjára, a lassan már felnőtté cseperedett gyerekeire. Bámulatos

energiával, vidámsággal és leleményességgel él a családjának. Egyszer mesélte, hogy 12-től 4-ig a konyhában ül és „ebédel”, a lépcsőzetesen hazatérő családtagjainak melegíti az ételt, terít, tálal, mosogat, és közben beszélgetnek. Ki se lép a konyhából, mégis együtt éli gimnazista és egyetemista gyerekeivel, tanárember férjével a mozgalmas hétköznapiakat. Még nem hallottam panaszkodni, hogy sok a munkája, pedig 6 gyerek mellett biztosan van mit tennie. Egy alkalommal igen leleményesen pírított rá a 0. óra előtt a tanáriban nyavalygó kollégákra. Reggel 3/4 7-kor beállított egy tál friss, meleg diócsigával, és körbekinálta a társaságot. „Ez meg hogy jutott eszedbe?” — kérdeztük tőle. „Gondoltam, kezdődjön jól a napunk” — válaszolta mosolyogva, a legnagyobb természetességgel.

Ha nem akarunk kibújni a feladatok alól, ha nem keressük mindig a dolgok könnyebb végét, ha vállaljuk a kényelmetlenséget, sok örömben lesz részünk. Ez az ismerős édesanya vállalta, hogy megkóstolja a maszatos kis ujjacskát, vállalta az áldozatokat, a lemondást, vállalta a munkát, és kapott cserébe százannyit: egy kiegyensúlyozott, boldog, örömteli családot.

Megfigyelhető viszont, hogy gyakran elmarad az öröm olyan embereknél, akik szüntelenül másokért fáradoznak. Ők azok, akik túl szigorúak önmagukhoz, akik soha sem elégedettek az elvégzett munkájukkal, akik nem hagynak időt saját magukra, mert akkor a kötelességteljesítésükben elmaradnának. Ezért mindig fáradtak és gyakran panaszkodnak. Lehetnek nekünk is és a társunknak is ilyen időszakai. A Jóisten ilyenkor meg akar tanítani arra, hogy a dolgok különböző fontosságúak, és ha nem győzzük, akkor valaminek el kell maradnia. Meg akar tanítani arra, hogy szeressük magunkat, és szakítsunk időt saját magunkra, így kipihenhetjük magunkat. A fáradt ember nem tud szeretni! — mondja Tilmann atya. És meg akar bennünket tanítani arra is, hogy ne tartsuk magunkat olyan fontosnak. Néha erre a környezet humora a legjobb orvosság.

Sokszor azért is marad el a hétköznapijainkból az öröm, mert nem hagyunk rá időt. Lépést kell tartanunk a korról, de a kor olyan tempót diktál, hogy az életünk könnyűszerrel csupa rohanássá válhat. Pedig rohanás közben nem vesszük észre az öröm apró kis csodáit. Egy ismerős családban reggelente 4 gyereket indítanak útra iskolába, óvodába, nagymamához. A két nagyobb ikerfiú nehezen viselte, hogy mást se hallott reggel, mint „si-

ess már, miért nem vetted még fel a cipődet, megint elkésünk, igyekezzetek!” Saját kérésükre kaptak egy külön bejáratú vekkert, amit legalább fél órával korábban húznak föl, mint az föltétlen szükséges lenne. Szép komótosan elkészülnek és még arra is marad idejük, hogy olvassanak vagy sakkozzanak a nagyszobában, míg a család többi tagja szaladgál a lakásban, hogy időben elkészüljön. Édesanyjuk szerint ez az idő arra kell nekik, hogy örüljenek. Örüljenek annak, hogy volt erejük korábban felkelni, így nincs csúcsforgalom a fürdőszobában, a nyulakat is meg tudják etetni, és ha előző nap valamit elfelejtettek, azt még pótolhatják. Apróság, csak fél óra, és minden napjuk jól kezdődik.

Szép, ha nagyvonalúak tudunk lenni és sikerül megállnunk. A legdrágább, amit egymásnak, a gyerekeinknek és önmagunknak ajándékozhatunk manapság, az idő. Ahhoz, hogy az örömök alakítani tudjanak bennünket, engednünk kell, hogy mélyen belénk ivódjanak. Ehhez pedig időre van szükség.

A kereszténység az öröm vallása. Ezt Placid atyától, a Gulágot is megjárt öreg bencés szerzetestől hallottuk. Egy nagybőjti triduum alkalmával Placid atya mesélt egy sokakat megérintő történetet. Ez a történet bizonyította, hogy az ő életében az öröm nagyon szilárd alapokon nyugszik. A történet arról szólt, hogy több társával együtt megjárták a Gulágot, és ha nem is könnyen, de tudtak örülni. Ez tartotta életben őket. Bajnokságot rendeztek, ahol az volt a feladat, hogy örömeiket gyűjtsenek. Minden este összeültek, és mindenki elmesélte, hogy hányat sikerült találnia. Ne gondoljunk nagy dolgokra; az elmaradt korbácsütések, a néhány morzsával több kenyér jelentette az örömet számukra. Volt társuk, aki nem volt hajlandó erre a gyerekes játéokra, nem is tért haza a lágérből. Ez túlélési stratégia volt számukra. Ottani tapasztalatai közül ez volt számára a legfontosabb.

Az öröm életmentő érzés. Nem olyan nehéz körülmények között élünk, mint ők a táborban, de az öröm számunkra is legalább olyan fontos, és számunkra sem mindig könnyű. Ez munka, ezt gyakorolnunk kell, ezt a gyerekeinknek is meg kell tanítanunk. Kentenich atya írja: „Aki nem örömeire neveli magát és övéit, az a természet elvadításán és megcsonkításán dolgozik.” Nagyon szép megfigyelnünk, hogy az Egyház — többszáz éves hagyománya alapján — hogyan bánik a vágyakkal és az örömmel. Az ün-

nep az öröm, a lelki emelkedettség ideje. Két legnagyobb ünnepünk, a karácsony és a húsvét előtt is hosszú készületi időt biztosít számunkra az Egyház, hogy legyen időnk vágyakozni, sóvárogni. A másik jellemzője a készületi időnek az önmegtagadás, az áldozat, a böjt. Ez az advent és nagyböjt hiányzik a ma emberének az öröméhez.

Vannak teológiai útkeresések, amelyek megkérdőjelezzik azt, hogy Jézus szenvedése lényegi része a megváltásnak. Jellemző a mai kor emberének gondolkodására, hogy eltávolítja a szenvedést, a nehézséget, a napi küzdelmeket a szentségtől. A középkor embere pedig, érdekes módon, ezt helyezte a középpontba. Gondoljunk csak Árpád-házi Szent Margitra; milyen, tőlünk igen távol álló módon kereste az életszentséget. Nagyon fontos szem előtt tartanunk középkori nagyjaink tapasztalatát és életpéldáját. Nekünk nincs szükségünk elmés kínzószervezetekre ahhoz, hogy szenvedést vállaljunk, nekünk elég észrevenni és nem elszalasztani a kínálkozó alkalmakat az önmegtagadásra a feleségünkért, a gyerekeinkért való életre. Amennyire sikerül elveszítanünk kicsinyes, önző vágyainkat, annyira mélyen tudjuk átélni a szeretet örömét.

Morzsák

„Az öröm a jel, hogy közel van valaki a világossághoz.”

Edith Stein

*

„Aki kesereg és panaszkodik, nemcsak nem tökéletes, de még csak nem is jó keresztény.”

Keresztes Szt. János

*

„A holnap világa azoké lesz, akik az igazi örömet hirdetik.”

Friedrich Heer

*

„Békét csak akkor sugározhatsz, ha tebened is megvan.”

Marie von Ebner-Eschenbach

*

„Aki igazán Istent akarja szolgálni, legyen mindig derűs!”

Néri Szt. Fülöp

Belső harcaink

Az ÉN: nyugtalanság; a MI: béke és öröm.

Az állandó önmagam körül keringés: nyugtalanság; a társamra való kitartó odafigyelés: béke és öröm.

A makacs önfejűség: nyugtalanság; az alázat: béke és öröm.

A társam megváltozását várni: nyugtalanság; ha én akarok változni, az béke és öröm.

Ajándékot várni: nyugtalanság; önmagam ajándékká változtatása: béke és öröm.

Várni, hogy nekem ki szerez örömet: nyugtalanság; örömet szerezni: béke és öröm.

A konfliktus: nyugtalanság; a kibékülés: béke és öröm.

A türelmetlenség eredménye a nyugtalanság; ha tudunk sokáig várni valamire: az béke és öröm.

A panaszkodás: nyugtalanság; a jó dolgok csokorba kötése: béke és öröm.

A „Nem értelek!”: nyugtalanság; a „Nem értelek, de szeretlek!”: béke és öröm.

Örömünk oka

Ha fának képzelem el az idei év jelmondatát, így gondolnám: a mondat első harmada (Mária házaiként) lenne a gyökér; harmadik harmada lenne az ágak sokasága (szolgálunk), s a középső rész (örömmel és békével) a gyümölcs.

Bár ez is sántító hasonlat, de sokat jelenthet, ha belegondolunk a fa egyes részeinek feladatába. A gyökérből éltető erő áramlik, szélvész idején megóvja a fát a kidőléstől, rejtetten dolgozik, s másra irányítja a figyelmet, nem önmagára. Mária is ilyen! Az ágak sokasága: mindennapi szeretet-szolgálataink. Egymásra utaltakként olyanok vagyunk, mint a fa ágai. Csak továbbítjuk az erőt, az életet. Sokszor talán göcsörtösek, tüskések, sértők vagyunk, de ha eljön az ideje, gyümölcsöt hozunk. Az öröm és béke azok a gyümölcsök, amelyek mindig teremhetnek. Nem élethelyzettől, nem az anyagiaktól, nem a sikertől függ, hogy van-e belső örömben és békében részünk.

Mi, schönstatti családok, éljünk úgy, hogy az emberek örömünk és békénk okáról kérdezenek minket!

A háziszentély előtt

Sokat gondolkodtam a jelmondatunkon, hogyan lehetünk Mária háza? Hogyan tudunk szolgálni, hogy lesz bennünk öröm? Számunkra a béke az első feltétel, hogy a többi megvalósulhasson.

Együttjárásunk idején sokat böjtöltünk, imádkoztunk azért, hogy majd „jól” sikerüljön a házasságunk. Isten kegyelmének tartjuk, hogy tizenhárom éves házasságunk alatt kétszer-háromszor veszekedtünk. Nem így a gyermekeink, akik állandóan harcolnak egymással, hol egy hiszti (már egyre kevesebb), hol egy „kis” verekedés, veszekedés, kiabálás tarkítja a szürkének nemigen mondható napjainkat. Ezek természetes velejárói az öt-hét-kilenc-tizenegy éves gyermekeknek, de azért szeretnénk, ha minél kevesebb békétlenség lenne családukbán. Amikor bekerülünk egy feszült helyzetbe, egy konfliktusba, sajnos nem mindig ugrik be, hogy tulajdonképpen Mária segítségét is lehetne kérni, oda lehet vinni a nehézséget a háziszentélyünkbe! Pedig ezt tartjuk az egyik lehetséges megoldásnak.

Egyik nap az ötéves kislányunk elhatározta, hogy varrni szeretne. Befűztem neki a cérnát a tűbe, ő pedig csendben elkezdett varrni. Közben odajött a nagyobbik lányom, hogy segítsék neki elmélyedni a törtek világában, mert nem tudja elkészíteni a házi feladatot. Miközben matekoztunk, egyszercsak megjelent a kicsi a varrófelszerelésével, az egyik fiam a matek feladatával, a másik fiam pedig az angol szavaival. Mondtam nekik, hogy tíz perc múlva készen vagyunk, s akkor szépen sorban mindenkinek segítetek, addig csináljanak valami mást.

A fiúk ezt meg is értették, csak a legkisebb nem! Elkezdett hisztizni. Újra mondtam neki, hogy most nem érek rá, de ő tovább üvöltött. Már levegőt is alig kapott, kezdett lilulni az arca. Nem lehetett beszélni vele, a többiek pedig nem tudtak tanulni. Mit tegyek? Megmostam hideg vízzel az arcát, de nem használt, csak tovább üvöltötte: meg akarom csinálni! Zengett az egész ház. Ekkor fordultam Istenhez, hogy segítsen! Tehetetlennek éreztem magam. Fölemeltem a gyermekemet, és azt mondtam neki: gyere, odamegyünk a háziszentélyhez, mondd el Máriának, hogy mi a bánatod! Ebben a pillanatban elhallgatott. Megálltunk a háziszentély előtt, s rövid csend után huncut mosollyal a szemében elmondta Máriának, hogy meg akarja varrni az anyagot. Ekkor már tudtam vele beszélni, s megegyeztünk abban, hogy pár perc múlva fogok segíteni, de előbb befejezzük a matekot a testvérével, addig rajzolgasson.

Óriási csodálat, hála és öröm töltött el, hogy Máriának ez ilyen könnyen megy! Köszönöm!

Azt kapjuk, amire a legnagyobb szükségünk van

A Jóisten annyi örömet ajándékozott már nekünk, hogy nehéz választani közülük. — Hiszen kell-e annál nagyobb öröm, hogy olyan társat állított mellém, akivel szeretetben haladhatunk életünk útján a ránk bízott gyermekekkel együtt, és kell-e nagyobb békesség, mint hogy elfogadjuk az Úr akaratát és irányítását. — Egy egészen friss és mély megtapasztalásunkat szeretném megosztani.

Férjem régóta úgy érezte, hogy munkahelye nem felel meg neki, sem a tudásának, sem a természetének. A nyári családnapokon kaptunk egy kilenced könyvecskét, és hazatérve el is kezdtünk imádkozni megfelelőbb munkáért. Kétségünk sem volt, hogy a Jóisten teljesíti kérésünket, hiszen olyan szorgalmasan imádkoztunk.

A kilenced véget ért, eltelt több hét és nem történt semmi. Lassan felébredt bennem a gyanú, hogy babát várok. El sem akartuk hinni, mert tudat alatt szerettünk volna még egy vagy akár több gyereket, de három császármetszés után már nem mertük volna vállalni. Rá kellett jönnünk, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen. Leültünk a háziszentélyünkben és elkezdtünk beszélgetni, gondolkodni, hogy vajon mi lehet az Úr szándéka és terve. Talán félreértette a kérésünket? Ekkor ráébredtünk, hogy nem lényeges dolgot kértünk. Úgy éreztük, hogy ez a kis élet az Úr bizalmának és szeretetének jele, folytatása és megerősítése mindannak, ami velünk történt, amióta megismerkedtünk schönstattal. Végiggondoltuk, hogy mindig azt ajándékozta nekünk, amire a legnagyobb szükségünk volt. Hitet, családi szeretetet, megbízható jó barátokat. Tudjuk és érezzük, ezután is így lesz. Megéreztek ott a háziszentélyben az Ő mélységes szeretetét és gondoskodását. Azóta félelmeink elmúltak. Találtunk megfelelő orvost és kórházat, ahol nem jelent gondot egy ilyen rendhagyó vállalkozás. A férjem munkahelyéről is kiderült, hogy elviselhetőbb, mint gondolta.

Most itt ülök a kórteremben, egy hónappal előbb ugyan, mint kellene. Várom a babánkat és nincs bennem félelem. Öröm, békesség és tökéletes bizalom tölt el. Tudom, hogy otthon a jobbik felem is így érez.

Kentenich atya, megérintettél

Nemrégiben Németországban jártam szakmai találkozón. Amikor átléptem a német határt, megmagyarázhatatlan öröm, várakozás és otthonosság érzése töltött el. Csodálatos módon a schönstatti mű forrásának fizikai közelsége hatott így rám. Kevéske szabad pillanataimban szomjasan tanulmányoztam a térképet, valamint az Engelbert Monnerjahn által összeállított „Egy élet állomásai” című könyvecskét. Schönstatti lévén már sokszor hallottam, olvastam Kentenich atyáról, mégis, élete ezúttal minden eddiginél elevenebb, megrendítőbb közelségbe került hozzám.

Hazafelé tartva Dachau mellett haladtunk el a München felé vezető autópályán, s én erős késztetést éreztem arra, hogy ismét kezembe vegyem a róla készült életrajzi írást. Élénken magam elé tudtam képzelni őt, amint erejét latba vetve azon munkálkodott, hogy az elhatalmasodó nemzeti szocializmus tömegpszichózisával szemben ellenállóvá tegye közösségeinek tagjait. Hatékonyágát mi sem jellemzi jobban mint az, hogy a náci gépezet különösen keményen sújtott le a Schönstatti Apostoli Mozgalomra és alapítójára.

Kentenich atya évente több száz előadást tartott paptársainak, s rendelkezésre állt minden hozzáférőnek. A fokozódó nehézségek még inkább arra ösztönözték, hogy fáradhatatlanul építse művét. Milyen Istenre irányított lelkület, bátorság és egyben elfogadó szeretet szükséges ahhoz, hogy a saját szenvedéseivel mit sem törődve embertársainak rendelkezésére tudjon állni életének legnehezebb időszakaiiban is, és a gyötrelmeket ajándéknak tekintse.

Különösen megérintett az a momentum, amikor — még a koblenzi börtönben — egy újabb orvosi vizsgálatot kérve kibújhatott volna a koncentrációs táborba transzportálás alól, mégsem tette. Noha tudta, hogy ezzel a

döntésével talán végérvényesen sorsára kell hagynia életművét, s nyilvánvalóan a rá váró fizikai megpróbáltatásokat sem fogja bírni, nem élt a lehetőséggel, mert bízott Isten gondoskodásában.

Ő élénk élte mindazt, amit tanított. Hallatlanul gazdag örökség az ő hitének erejét ismerni, s általa jobban megérteni, mit jelent hordozni társunkat és mindazokat, akik ránk vannak bízva. Mit jelent levetni azt a mindannyiunk számára ismerős béklyót, hogy örökösen csak saját magunk körül keringjünk. Megtanította nekünk, milyen felemelő érzés kitekinteni a saját magunk köré vont burokból, s rácsodálkozni mások értékességére, belső szépségére. Szinte mindent magába foglal a schönstatti mondás: „Ne tartsd olyan fontosnak magad...”

Abban a néhány napban intenzíven éltem át emberi nagyságát, hitét és bátorságát. Kincsekre leltem általa, s szerencsésnek érzem magam, hogy megismerhettem őt, s hogy ez az ismeretség hat az életemben. Kentenich atya, megérintettél! Köszönöm.

A találkozás öröme

Nagyon kedves szentírási rész számomra Mária és Erzsébet találkozásának leírása. A Mária szíve alatt érkező Üdvözítő látogatásának már magzat korában tud örülni Keresztelő János, s a gyermek mozgása örömmel tölti el édesanyját, Erzsébetet is.

Jézus a mi életünkben is rejtetten jelenik meg. Tudok-e így örülni Neki, aki jelen van a társamban? „Az örömtől megmozdult méhembem a gyermek” (Lk 1,44) — mondja Erzsébet. Ő ilyen módon tapasztalta meg a rejtetten jelenlévő Jézust.

A társamban is Jézus látogat meg engem; néha egészen nyilvánvaló módon, s akkor könnyen tudok neki örülni. Néha azonban nehézséget jelent, mert nem nyilvánvaló a jelenléte. A nehézségben, fájdalomban — amit társam jelent adott esetben — szintén Jézus van jelen. Munkát és erőfeszítést jelent, hogy felfedezem az „eltorzított” Krisztus-arcot. Jó, ha tudom, hogy én is csak eltorzítva tükrözöm vissza Megváltóm arcát! Rögtön irgalmasabb tudok így lenni! A megbocsátás örömén kívül pedig még megtapasztalhatom a találkozás örömét is.

Öröm és béke a szülőágyon

Valami megmagyarázhatatlan munkaláz vett erőt rajtam egy héttel a kiírás előtt. Szerettem volna, ha mindent rendben hagyok otthon, ha minél kevesebb tennivaló marad a nagyikra, hiszen úgyszólván elég dolguk a „nagyokkal”! Ez a „pánik” a többi szülés előtt is jelentkezett, de most sokkal jobban megviselt. Fáradtan gondoltam végig, hogy fogom bírni, hiszen már most is olyan kimerült vagyok!

S ami ezután történt, azt csak utólag tudtam értékelni. Mintha valami gyeplőt kaptam volna a nyakamba, szép lassan elcsendesedtem, egyre kevésbé érdekelt, mi lesz a szülés alatt otthon. Egyre inkább befelé figyeltem és hallgattam. (Pedig elég szívesen és sokat beszéltem előtte!) Felkészültem lélekben is, szentgyónással, szentáldozással. Eljött a szülés napja. Nagy belső békével viseltem a nem túl kellemes előkészítést. Igyekeztem teljes mértékben együttműködni, s viszonylag rövid idő múlva fel is sírt a gyermekem. A szülész arcvonásai azonnal elárulták, valami baj van: beteg gyermekem született. Nem a megszépítő messzeség mondatja velem: nagy béke és öröm áradt szét bennem. Örömmel és békével éltem meg ezt a napot, melyre felkészített, s melyen „gyöngéden átölelt az Isten”.

Mint a bogarak

„Amikor nagyobbak lesznek a gyerekek, akkor az apák tartják őket többre képesnek. Az anyák féltik a gyerekeiket, hogy tüdőgyulladást kapnak egy kis fuvallattól. Félnék, hogy a gyerek elvész, ha nincs mindig a kezükben” — halljuk Tilmann atya előadásában.

A négyéves Katinak pontosan ilyen anyukája van. Hihetetlen éberséggel észleli, ha gyerekei öltözéke nem nyújt tökéletes védelmet az üde levegővel szemben. Kati is azt hallja: „Azonnal vegyél papucsot! Sál nélkül nem mehetsz ki!” stb.

Egy május eleji vasárnap látogatóba érkezett hozzájuk egy család a négyéves nagylánnyal és a tizenhat hónapos ikrekkel, akik már húsvétkor is mezítláb játszottak otthon az udvarban. Kati a hintán ült, amikor megérkeztek a vendégek és előzönlötték az üdén zöldellő pázsitot. A látványtól izgatottan lelkendezve kiáltotta a hintából:

— Anya, anya, nézd, mezítláb jönnek a fűben, olyanok mint a bogarak!

Az Úr gondoskodik

Életünk közös 8 évében sok-sok nehézség, változás, új helyzet ért bennünket. Kezdetben vagányan, vidáman, szinte felelőtlenül fogadtuk, kalandként éltük meg ezeket a történéseket. Persze egy idő után lázadtunk mi is a nehézségek ellen. Problémák pedig vannak, mégpedig minden ember vagy közösség életében. Elgondolkodtunk, vajon mitől lesz egy házaspár vagy család élete szép, tartalmas, gazdag. Biztosan nem az előttük álló feladatok számával van egyenes vagy fordított arányban. Sokkal inkább attól függ, hogyan közelítik meg a problémákat. Egy idő után úgy kezdtük látni a gondokat, mint megoldásra váró új feladatokat. Mintha az Úristen hívott volna: „Gyere, másszuk meg ezt a hegyet!” Bizonyos szempontból újra izgalmas kalandok lettek, egy más értékrend szerint.

Amit az évek során megtapasztaltunk, az az Úristen gondoskodó jelenléte. Ő végig velünk volt és a legjobb megoldások felé terelt minket. Sokszor csak utólag láttuk világosan, hogy mi miért történt, s hogy így lett a legjobb családuknak. Ráadásul mindig tanított bennünket valamire az események által. Nemcsak megoldások születtek, de többek lettünk általuk! Megtanultuk újra és újra az Ő kezébe helyezni sorsunkat, gondjainkat. Megtanultunk — ha nem is ment könnyen — reá hagyatkozni. Rájöttünk, milyen nehéz kimondani: „legyen meg a Te akaratod”, s közben őszintén, bizalommal, gyermeki hittel fogadni a nekünk szóló segítséget. Ez a hozzáállás adta meg számunkra az örömet és a békét.

Most, amikor újra költöznünk kell — 8 év alatt hatodszor! —, ez az örömteli béke tölt el bennünket. Még nem tudjuk, hol, mennyi időre találunk új otthonra, de bízunk az Úristen eddig is megtapasztalt gondoskodásában. Minden egyes nehézség jót hozott és előbbre vitt minket.

Tudjuk, hogy a Szűzanya otthonunkban van és óvja azt. Ha bizalommal kérjük közbenjárását, segíteni fog, hogy megállapodhassunk, és végleges otthont teremthessünk. Nekünk, schönstattiaknak más erőforrásunk is van: a közösség, a közös ima. Mi már tudjuk, hogy ez több, mint az Ausztria lot-tó. Itt tényleg „minden lehetséges”! Csodálatos érzés volt nyári imaszándékunk meghallgatása után találkozni a barátokkal. Arcukon látni lehetett a sejtelmes mosolyt: „Talán a mi imánk is benne van a Te örömdben”. Ez-úton is köszönünk minden értünk mondott fohászt.

Adventi hétköznapiak

A karácsonyi előkészület vált izgalmasabbá nálunk azáltal, hogy egy ötletet tettünk magunkévá — talán a lánytáborokból.

Kis cédulákra írjuk fel nevünket az első adventi vasárnap és ezzel együtt „angyalokká” próbálunk válni. Minden családtag kihúz egy nevet a kalapból, akinek egy héten keresztül örömet igyekszik szerezni. Itt apró meglepetésekre kell gondolni: jócselekedetre, segítségre, apró finomságra, a féltett körző kölcsönadására stb. Fontos szabály, hogy mindezt úgy tesszük, hogy a megajándékozott számára ne legyen egyszerű kitalálni, hogy ki is lehet az ő angyalkája. Nagyon érdekes játék. Egyszer például apuka felajánlja kislányának, hogy elviszi kocsival az iskolába, mire ő állítja, hogy ez olyan nagy jótétemény, hogy csakis apa lehet az angyalkája. Kis cukorkák, csokoládék kerülnek elő innen-onnan. Főleg azok kapják, akik rémesen szeretik az édességet. Csak egy probléma van, ha több egyforma találatik, mert ugyebár egy angyalkának csak egy védenca lehet, és bizonyára anyu az, aki nem bírja ki, hogy csak egy gyermekének vegyen édességet. Persze vannak nagy önfeláldozások is. Amikor apa már két hete azon gondolkodik, hogy milyen örömet is szerezhetne nejének, mert már harmadszor őt húzza. Mosogatni meg annyira nem szeret. Tehát jöhet a közös vásárlás. (De szép! — mondaná Tilmann atya.) Minden vasárnap felfedjük a titkot és új védencet kapunk a Jóistentől. Addig pedig szigorúan tilos találgatni, hogy ki is az angyalkánk.

Az egyik vasárnap legnagyobb gyermekünk ragaszkodott hozzá, hogy az ő sapkájából húzzunk. Elvonult a papírkákkal, majd kisvártatva elének nyújtotta. Húztunk, majd konstatáltuk, hogy érvényes a játék, mert senki nem kapta a saját nevét. A főhős nevetéstől fuldokolva jelentette be, hogy ő azonban igen, ...és mint kiderült mindenkinél ugyanaz a név szerepelt, az övé. Ő pedig néhány percre eljátszott a gondolattal, hogy milyen jó dolga lett volna a következő héten, ha most nem árulja el magát. Jót neveltünk, és közben elkészültek az új cédulák.

Asszonykör

Családcsoportunk asszonyaiban már régóta élt a vágy, hogy összejöjünk mi, feleségek, és végre kibeszélgessük magunkat. Ez a vágyunk 1997 tavaszán teljesült először, szeptembertől pedig rendszeresen összejövünk. Havonta találkozunk, az estét a csoportösszejövetel menete szerint vezetjük. A témát a „Nő vagyok: én, itt, most” című füzetből választja a vendéglátó háziasszony.

Tilmann atya egyik előadásában hangzott el: „Korunk sok problémája mögött a nők válsága áll, hogy nem bíznak eléggé a nőiességünkben. A cél: az öntudatos modern nő, aki nem akar férfi lenni... A mai világnak tehát olyan nőkre van szüksége, akik büszkék arra, hogy nők. „Vágyunk arra, hogy ilyen öntudatos, büszke nők, anyák és feleségek lehessünk, ezért az összejövetelünk egyik célja, hogy megerősítsük egymást abban, hogy jó anyának, feleségnek lenni. Segítsük felfedezni az „otthonlét” szépségeit, örömeit.

Nagy kísértés lehet az, hogy mindig a jobbra várunk, és közben a jelen örömeit, szépségeit nem vesszük észre. Egyikünknek öthónapos kisbabája van, ez a csöppség sokat sír, éjszaka is gyakran kell szoptatni, de legtöbbször ez sem nyugtatja meg. Amikor ezt elmondta nekünk az édesanya, nem így folytatta: de majd csak megnő, eltelik ez a pár hónap, aztán majd könnyebb lesz, hanem arról kezdett el beszélni, hogy milyen kedves ez a kisbaba, mindenkire rámosolyog és nagyon sok örömünk van benne. Példát kaptunk arra, hogyan lehet a nehézségekben (fáradtan, kimerülten) is megtalálni a szépet és az örömet.

A mindennapi életről beszélgetünk. Megosztjuk egymással az iskolaválasztás gondját. Kicseréljük a tapasztalatainkat a gyerekneveléssel kapcsolatban. Persze szóba kerül a sütés, főzés, vásárlás is.

Ezeknek az estéknek alapvető célja, hogy örömet és békét vigyünk haza a férjeink számára, mert azt szeretnénk, hogy az egész családjuk gazdagodjék azáltal, hogy mi, feleségek és anyák, megerősítjük egymást saját asszonyi mivoltunkban.

Női zárándoklat

Kahlenberg, 1997. december 8.

Meghívást kaptunk az ezen az ünnepen rendezett lelki napra. Együtt utaztunk egy mikrobusszal, férjeink megnyugvására egy férfi sofőrrel, hiszen ezt az értékes rakományt biztos kezekben szeretnék volna tudni.

Amikor az utazást előkészítettük, úgy terveztük, hogy a háromórás út jó alkalom lesz közös imádságra, éneklésre. Így szerettünk volna ráhangolódni erre a napra. Azonban a Szűzanya másképp tervezte. Olyan mély beszélgetések alakultak ki, hogy csak érkezésünkkor vettük észre, hogy az ima elmaradt. Őszinte meleg fogadtatásban volt részünk, személyre szóló szeretetben.

Az egész nap programja az előadás témájára épült fel: Belső egyensúlyom megtalálása (Erő a könnyebb élethez), melynek mottója: „Egy nő, aki belső egyensúlyban van, jótétemény önmaga és embertársai számára.” Dr. M. Nurit Stosiek nővér az előadását Kentenich atya gondolatával indította: „Boldog az a nő, aki új módon áll hozzá életének elkerülhetetlen terveihez. A sok benyomás és tapasztalat minden nap, saját lelkének kielégései, a környezet változékonyságai nem szerencsétlenség, hanem feladat. Minél jobban megtanuljuk a terheinket, de az örömeinket is a bensőnkbe befogadni és belülről feldolgozni, annál inkább növekszünk általuk.”

Délután csoportunk részt vett egy külön foglalkozáson, ahol megtanultuk alkalmazni a hallottakat saját életünkre. Ez egy kis pszichológiai gyakorlat volt: elsőként arra biztatott a nővér, hogy minden nap legyen saját időnk, legalább tíz perc (lehetőleg azonos napszakban), és ezalatt úgy nézzük végig a napunkat, mint egy filmet, egy szép résznél álljunk meg, és hagyjuk belénk ivódni az élményt. Addig időzzünk el, amíg ki nem tudjuk mondani: „Jóisten, ez Te vagy! Jó, hogy nekem ajándékoztad ezt az örömet. Köszönöm.” Másodszor egy negatív élményt dolgoztunk fel ugyanígy. Addig időzzünk el az eseménynél, amíg ki nem tudjuk mondani: „Ilyen va-

gyok! Istenem, fogadj el ezzel a gyengémmel, és engedd, hogy elhiggyem, ez a gyengeségem nem szomorít Téged, hiszen Te nem hibátlan embert akarsz, Te a kicsiket is szereted”. Ezeket a gyakorlatokat próbáltuk ki, zenei aláfestéssel.

Ezután a kápolnában fejeztük be a napot a Szűzanyának ajánlva magunkat. Mindegyikünknek hozott újat ez a nap, sokszínű mondanivalója mindnyájunkban más-más gondolatokat ébresztett. Íme néhány közülük:

— Ami Nurit nővér előadásából megérintett, az elsősorban a bizalom saját magunk és Mária iránt. Azt mondta, hogy mindnyájan illetékesek vagyunk a „lelki egyensúly” témájában, hiszen megoldások vannak mögöttünk, megtapasztalásaink vannak, csak talán nem tudatosultak bennünk. Keressük és adjuk tovább ezeket egymásnak.

— Mária olyan, mint egy jó barátnő. Sokkal jobban szereti az embereket, mintsem elvárna tőlük, hogy csak akkor közeledjünk hozzá, ha érzelmileg is él valami bennünk iránta. Ők, a nővérek, azért vannak, hogy elkényeztessék Máriát.

— Női mivoltunk rokon hullámhosszaival erősítettük egymást.

— Tanuljuk meg a dolgokat saját nagyságukban látni, ne nagyítsuk fel problémáinkat. „A szűnyogok maradjanak szűnyogok.”

— Szoktassuk magunkat, hogy semmilyen nehézség elől nem térünk ki.

— Belső egyensúlyunk gyakran attól billen meg, hogy nem valósul meg belső kívánságunk. Nem biztos, hogy a Jóisten azt a fajta boldogságot képzelel el nekünk, mint mi magunknak.

— Rendszeresen szakítsunk időt arra, hogy este végiggondoljuk a nap örömeit, fedezzük fel Istent abban, ami szép, és ajándékozzuk oda magunkat. Végiggondoljuk a nap nehézségeit, bűneinket, kimondjuk: ilyen vagyok, fogadj el engem ezzel együtt és engedd, hogy higgyem, ez a gyengeség nem áll közém és Közéd.

— Sokat jelentett az asszonyokkal való együttlét, a közvetlenség, a vidám hangulat, de talán legtöbbit csoportunk közös imája a kápolnában Csányi Ágiért a Szeplőtelen Szűzanya ünnepén.

— Ahogy kisbuszunk kiért Bécs csúcsgorgalmából, sofőrünk elindított egy magnókazettát. Az alkony hangulatában feltöltődött lelkünket valami csodálatos melegség járta át, hallva Gounod: Ave Máriáját. Könnyekkel küszködve adtam hálát a Jóistennek Szeplőtelen Anyánkért, és azóta is bennem él a könyörgő ima: „Add, hogy hozzád hasonlóvá váljunk”...

A Családakadémia hírei

Lezajlottak a családakadémia előadó ülései. Három csoportban (Sopron, Budaörs, Gyenesdiás) összesen húsz házaspár tartott előadást egy-egy témáról (és még továbbiak vannak előkészületben).

Az előadásokra készülődve mindannyian átéltük gyengeségünket, és csak az adott erőt, hogy „a magyar egyháznak szüksége van ránk”. Tilmann atyának ezeket a szavait most erőteljesen megismétli Bíró László püspök atya: „...A családoknak kell a családok felé elindulniuk! Most már látom, a Családakadémia nagyon jó dolog. Csak vigyázzatok, nehogy elszúrjátok!...” Hogyan vigyázzunk?! Tilmann atya már sokszor megadta a választ. Egyrészt körültekintően és alaposan felkészülünk a feladatunkra. De jól tudjuk, hogy ez nem minden. Másrészt ismételten megújítjuk a Szűzanyával kötött Szeretetszövetséget: előtérbe állítjuk a kegyelmi töke gyarapítását, önmagunk nevelését, házastársi szeretetünk és hűségünk elmélyítését, gyerekeink nevelését. Ekkor bizton számíthatunk rá, hogy Mária is beváltja ígéretét, bőkezűen osztja kegyelmeit, megőrzi családunkat, használható eszközökké formál bennünket és nagy dolgokat visz végbe általunk.

A Családakadémia előadói és előadásai:

Abai Tibor és Zsuzsi: Az öröm

Bagdi György és Kati: Társunk elfogadása

Bagdy Gábor és Mária: Szabadság a házasságban

Csermák Kálmán és Alice: A tömegember problémái és a megoldás: az erős család

Edöcsény Levente és Márta: A házasság szentsége

Endrédi István és Cili: A házas- és a csoporteszemény felismerése és életre váltása

Fleischer Zoltán és Andrea: Veszekedés, kibékülés

Gál László és Szilvia: Hogyan találhatunk vissza egymáshoz?

Jancsó Péter és Csilla: Miért beszéljessünk?

Komáromi Ferenc és Mari: Ünnepeink

Kondorosy Előd és Erika: A munka

Körmendi István és Gyöngyi: Gyermekeknevelés

Kuslits Károly és Panka: Beszélgetés és kommunikáció

Németh István és Bernadett: Család és társadalom

Rajmon Viktor és Eszter: A férfi és a nő értékei, eszménye és szerepe a családban

Szelestei Péter és Ildi: A dolgokhoz való kötődés

Ther Antal és Ágnes: Megbocsátás, kibékülés

Uzsaly Zoltán és Rita: A szentségi házasság művészete

Varga József és Kata: Hogyan erősíthetjük meg a családunkat?

Varga Károly és Erika: A nemiség áttelekjesítése

Vértessaljai János és Vali: A házastársi szeretet és szerelem (Szt. Pál levelei alapján)

Virágh Péter és Anna: Egymás elfogadása és az egység felépítése

Felhívás! Legyünk egymás menedzserei! Hívjuk meg a csoportokba az előadókat! Ez három szempontból is jó:

1. az előadók gyakorlatot szereznek és javul az előadás,
2. a vendég előadó éleszti a csoportot,
3. egyre többen sajátjuknak érzik a Családakadémiát.

Farsang Óbudaváron

A Cukrosbácsi

Gyerekszáj

Családi identitástudat

Az óbudavári galérián játszó gyerekhalom láttán egy anyuka — felismerve a szülők vonásait — diadalmasan rámutat az egyik gyerekre:

— Fogadjunk, hogy Te Virágh fiú vagy!

Mire a fiú így védekezik:

— Pedig most nem is verekedtem.

A hideg templomban

Az ötéves Szabi dideregve nézi a betlehemi barlangot, majd így fohász-kodik:

— Na, most leheljetez marhák!

Esti ima

— Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a fejem.

Hatékony nevelés

— Holnap dől el, hogy a Kovács Laci vagy én vagyok-e az erősebb az oviban! — mondja Pisti.

— Tudod kisfiam, az az igazán erős ember, aki nem üt vissza — mondja az anya. Aztán úgy gondolja, talán korai még egy négyéves emberkének ez a kemény beszéd.

Pisti pár nappal később — miután nővérét jól felcukkolta — hátrálva így biztatja ellentámadásba lendült testvérét:

— Tudod, az az erős, aki nem üt vissza,... az az erős, aki nem üt vissza.

Vacsoránál

Az asztalhoz érkező fiú már kezdené legújabb vicceit előadni, amikor lánytestvérei morózus arcát látva meghökken:

— Tudjátok, aki elveszi más jókedvét, az olyan, mintha lopna tőle.

Autózik a család

— Itt kapott el bennünket az eső, amikor biciklitúrán erre jártunk az unokatestvéreimmal — emlékezik vissza az apa.

— Ja, nektek volt olyan agyváltós biciklitek, ugye? — szólal meg az egyik fiú.

— ?!

— Hát, gondoltatok egyet, aztán gyorsabban tekintetek!